

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku A. K., M. M. i N. B.
przy uczestnictwie S. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. i Bank
Spółki Akcyjnej w P.
o wykreślenie hipoteki przymusowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 27 kwietnia 2015 r., sygn. akt XV Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) stwierdza, że każdy z uczestników ponosi koszty związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań ustalonych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego co do przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawcy w skardze kasacyjnej wskazali na przedmiot zaskarżenia, wymienili podstawy skargi, przedstawili ich uzasadnienie, zredagowali wnioski zaskarżenia, po czym - we fragmencie tekstu nazwanym „uzasadnienie” - stwierdzili, iż „argumentując zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazują, że istnieje konieczność rozpatrzenia przez wysoki sąd naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233 paragraf 1 w zw. z art. 931 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegającym na przejęciu przez sąd drugiej instancji bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały rozpoznane.” Wnioskodawcy nie nawiązali w skardze jednoznacznie do żadnej z przytoczonych wyżej przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W „uzasadnieniu”, powyżej i poniżej zacytowanego fragmentu, wymienili jedynie przepisy, które w ich ocenie zostały naruszone przez Sąd, który wydał zaskarżone postanowienie, nie bacząc na to, że ocena sprawy w ramach przedsądu nie może zmierzać do merytorycznego rozpoznania skargi.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona

jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Skarżący nie przedstawili w skardze kasacyjnej problemu prawnego, który by spełniał powyższe wymagania, nie wskazali na przepisy prawa, których wykładnia rodziłaby wątpliwości ani też na jakiekolwiek okoliczności, których wystąpienie wskazywałoby na nieważność postępowania.

W zakresie oczywistej zasadności skargi jako podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania należy wskazać, że skonfrontowanie uzasadnienia postanowienia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozawala stwierdzić, żeby skarga wnioskodawców była oczywiście uzasadniona, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Wszystkie zarzuty skarżących koncentrują się wokół ustaleń faktycznych i oceny dowodów, która legła u ich podstaw, podczas gdy tego rodzaju okoliczności nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi przyjętymi za podstawę faktyczną rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł stosowanie do art. 108 § 1, art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.